HET DERDE TESTAMENT

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS

Jaargang 42 december 2015

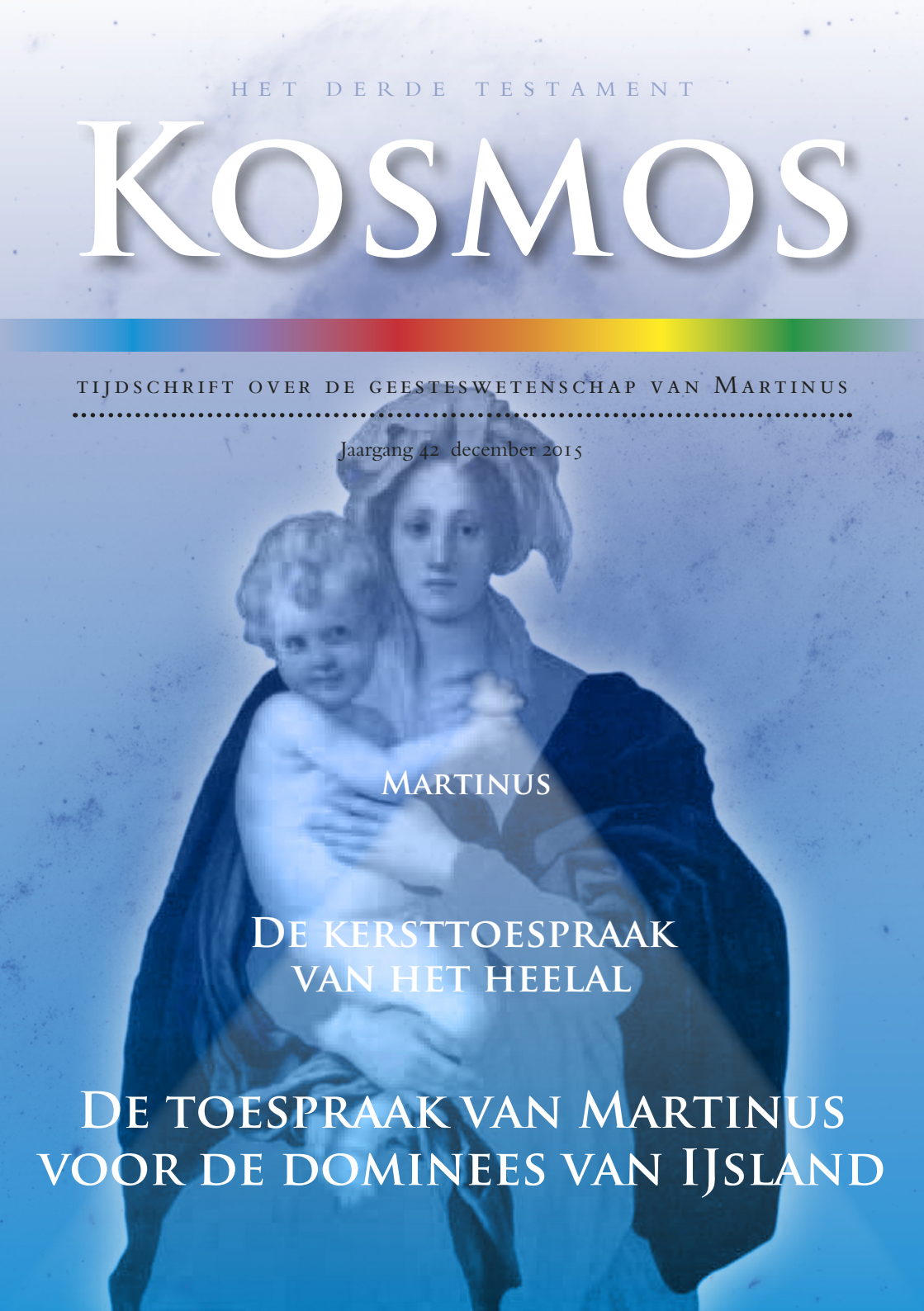

MARTINUS

DE KERSTTOESPRAAK VAN HET HEELAL

DE TOESPRAAK VAN MARTINUS VOOR DE DOMINEES VAN IJSLAND

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *Kosmos* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus (1890-1981), dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *het Derde Testament*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarheden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

INHOUD

3
De kersttoespraak van het heelal
Martinus

12
De toespraak van Martinus voor de dominees van IJsland
Martinus

23
De Internationale Weken Klint 2016

COLOFON

© 2015 Martinus Instituut, Kopenhagen, Denemarken

Redactie: André Stroobant, Den Haag (m.m.v. Gerard Oude Groen)
Layout: Jan de With, Asperen
Druk: Printstudio, Den Haag

Een uitgave van:
Stichting Martinus Centrum
Bautersemstraat 42
2518 PC Den Haag
tel. (070) 427 14 97 of (0570) 600 447
info@martinuscentrum.nl
www.hetderdetestament.nl

Prijs voor 4 nummers per jaar € 20,00
Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.
IBAN: NL66 PSTB 0002 6646 92 – BIC: PSTBNL21

Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.

De kersttoespraak van het heelal

Martinus

Het kerstfeest is een kleine generale repetitie voor het volmaakte mensenrijk

In principe wordt het kerstfeest gevierd ter herinnering aan de geboorte van de Heer Jezus Christus (Luc. 2:1-20). We lezen hoe een keizer een volkstelling wilde houden in de toenmalige beschaafde wereld en dat Jozef en Maria naar aanleiding daarvan net als vele anderen naar Bethlehem moesten trekken om op de lijst van mannen ingeschreven te worden. We lezen verder hoe ze bescherming voor de nacht moesten zoeken in een stal, omdat er nergens anders plaats te vinden was. Alle herbergen waren bezet. Dan lezen we verder hoe Maria hier de Verlosser van de wereld ter wereld bracht, en hoe de engelen zich aan de herders op het veld vertoonden en de blijde boodschap verkondigden: "Heden is u een Verlosser geboren", en eindigden met het: "Ere zij God in de hoge, vrede op aarde en in de mensen een welbehagen." Naar aanleiding van dit bijbelse verhaal hebben miljoenen en nog eens miljoenen mensen al honderden jaren in de midwintertijd feest gevierd. Het heeft vreugde en opmontering gegeven in die donkere en koude tijd van het jaar. Dit heilige en wonderschone idee van het midwinterfeest is een buitengewoon grote liefdesinspiratie geweest. Ja, deze inspiratie is zo groot, dat het gewoon gedurende een paar dagen als het ware een kleine generale repetitie voor het Koninkrijk der hemelen of het volmaakte mensenrijk teweeg kan brengen. Er is waarschijnlijk nie-

Gebruikte afbeelding is van De maagd met kind (1522) van Jacomo Carucci Pontormo (1494-1556/7)

mand die hier op onze noordelijke breedtegraden binnen de christelijke wereldgodsdienst geboren is en die een normaal thuis gehad heeft met goede ouders, die geen prettige herinneringen aan kerstmis heeft. Is het niet alsof op kertstavond een sfeer van bovenaards licht gevoeld wordt? Is het geen traditie dat de mensen met kerstmis geen honger en kou mogen lijden, niet dakloos en verlaten mogen zijn? Ja, zijn er geen voorbeelden van dat de sfeer van de kerstavond tijdens de eerste grote wereldoorlog een ogenblik de oorlog in de loopgraven heeft doen ophouden? Is kerstmis niet een grote gemeenschapplijke stralende herinnering voor alle christenen?

Het grondprincipe van kerstmis is in de mens geworteld en kan niet uitgeroeid worden

En toch is het nu voor veel mensen modern geworden om het stralende feest van de geschenken, de vriendelijkheid en de vergeving te minachten omdat ze het verhaal waarop het berust als naïvititeit en bijgeloof beschouwen. Maar ik ben ervan overtuigd dat deze mensen, in ieder geval de eerste generatie die uit haar kindertijd alleen maar een herinnering van licht aan kerstmis heeft, een gemis, een beklemd gevoel in hun hart, zullen voelen bij de gedachte om van kerstavond een gewone alledaagse avond te maken. Dat gevoel zal zelfs zo sterk zijn dat ze de noodzaak voor een ander feest, een soort surrogaat voor kerstmis, zullen voelen. De kwestie is dat kerstmis in zijn grondprincipe veel dieper in de mens en in het bestaan geworteld is dan zomaar het overgeleverde verhaal over de geboorte van Jezus. Kerstmis is een stemming die zich steeds meer in de menselijke psyche zal laten gelden, omdat het een product is van het scheppingsprincipe dat de aarde omgevormd heeft van een gloeiende vuurmassa tot de huidige, prachtige, heerlijke

zonbeschenen wereld voor intellectuele wezens. Kerstmis is op zich iets wat absoluut niet tegengehouden kan worden. Proberen het grondprincipe van de kerststemming uit te roeien is hetzelfde als proberen de zon te doven. Dus hoe luider iemand zegt dat kerstmis een product van bijgeloof en naïviteit is, des te meer geeft hij zichzelf bloot als een apostel van bijgeloof en naïviteit. Het is waar dat het eigenlijke fysieke verhaal van de geboorte van het kind in Bethlehem en de herders in het veld die de engelen zagen en de kerstboodschap hoorden, zijn kracht zal verliezen, maar het licht en de vreugde die dit verhaal tot uitdrukking brengt, zullen eeuwig voortbestaan. Want het is de goddelijke wil en het goddelijke doel met alle ontwikkeling in de wereld.

Het heelal is de eeuwige, werkelijke en ware kerstboom

Het principe van kerstmis is in zijn eenvoudigste vorm hetzelfde als het gewenste 'licht in de duisternis', de gewenste warmte in de kou, de gewenste vrede in de strijd, de sterk begeerde liefde in de haat. Het kerstevangelie is niet iets wat maar door tussenkosmische wezens verteld is, ook al worden die als engelen beschouwd. Het principe van kerstmis is geen menselijk verzinsel. Het is de toespraak van het heelal zelf. Straalt dit principe ons niet juist in een koude en donkere winternacht toe in de vorm van de sterren aan de hemel? Duizenden zonnen zenden hun licht via onze ogen rechtstreeks ons bewustzijn in. Vanuit de donkere nachthemel stralen duizenden sterren. Ze stralen niet zo sterk, maar genoeg voor ons om te kunnen zien dat het wereldruim oneindig is, genoeg om te kunnen zien dat het overigens zo pikzwarte en ijskoude hemelruim vol met lichtende en verwarmende zonnen is. Het is een boodschap waar niet aan te tornen valt. Stel je voor dat het geen nacht werd, dan

zouden we nooit ofte nimmer het werkelijke wereldruim ontdekken en zouden we de goddelijke grootheid niet kunnen ontdekken, die wonderbaarlijke psychische kracht die zowel onze eigen planeet als alle andere planeten draagt, vrij zwevend door het wereldruim. Dan zouden we het bijgeloof niet kunnen overwinnen dat de aarde gedragen werd door of moest rusten op iets fysieks. Nu weten we dat geen enkel hemellichaam door iets fysiek zichtbaars gedragen wordt maar door een hogere psychische kracht die georganiseerd is als een kringloop. Door die kringloop wordt het mogelijk dat het levende wezen juist licht in de duisternis kan beleven, warmte in de kou, vrede in de strijd, een Koninkrijk der hemelen na de hel of een bestaan van licht na een bestaan van duisternis. Zoals we zien is de sterrenhemel in de nacht een bladzijde waarop het kerstevangelie voor eeuwig geschreven staat en waar het eeuwig van af zal stralen. Elke ster is zodoende een absolute en werkelijke kerstster. Het heelal is de eeuwige, werkelijke en ware kerstboom. Elk van de sterren in het heelal is een kerstkaarsje.

De sterrenhemel in de nacht is het open boek van het kerstevangelie met details en close-ups

Maar om het principe van kerstmis nog levendiger en realistischer te maken kunnen we een paar van deze kerstkaarsjes of kerststerren van het heelal ook van dichterbij zien. Aan de donkere nachthemel hebben we een maan. Die staat zo dichtbij dat we met onze fysieke ogen kunnen zien dat zij een vrij zwevende planeet is, gedragen door psychische wetten en krachten. Hier zien we voor het eerst een planeet met bergen en dalen, ravijnen en afgronden gelijk aan wat er op onze planeet voorkomt. En met behulp van het zicht op de maan wordt ons begrip gestimuleerd dat onze eigen wereld ook een vrij zwevende planeet in het wereldruim

is, gedragen door onzichtbare of psychische krachten in het wereldruim. De sterrenhemel in de nacht is daarmee het open boek van het kerstevangelie. In de duistenis van de nacht krijgen we het diepste inzicht in de structuur van het heelal.

Maar deze kersttoespraak van het heelal wordt vervolgens als het ware nader gedetailleerd en afgerond op onze planeet. Hier zijn als het ware verscheidene kleine nachthemels waarop de voorzienigheid het eeuwige licht ontsteekt. Zo'n nachthemel hebben we in de kou van de winter. Dan leren we wat warmte waard is. De winterse kou schept gezelligheid rond het haardvuur. Een andere nachthemel is de strijd. Aan die nachthemel zal de vrede altijd stralen als een zon of ster. De strijd draagt ertoe bij dat de vrede een welbehagen is. Op dezelfde manier is de haat op zich de duisterste mentale nachthemel. Zonder deze duistere hemel zou het onmogelijk zijn om de liefde te beleven. Juist aan de nachthemel van de haat, die de zwartste hemel in het heelal is, kan de stralende zon van de liefde leven en welzijn, intellectualiteit en wijsheid scheppen. Zoals we zien is het principe van het kerstevangelie veel omvat-

tender, allesdoordringend en eeuwig dan de geboorte van het kind in Bethlehem. Ja, die kan op zich slechts dienen als een symbool voor deze eigen geweldige openbaring door het heelal. En zoals u ziet, zal het principe van kerstmis nooit ofte nimmer kunnen vergaan, wat mensen ook van de traditionele kerstopvatting vinden, want het is de eigen structuur van het heelal. Alle planeten en sterren zijn een uitdrukking van het principe van kerstmis, ze zijn het licht in de duisternis, en daarom zullen zij de ware kerststerren zijn.

Het principe van de zon is de onvoorwaardelijke uitstraling van licht en warmte

En om echt helemaal alles te weten te kunnen komen over de missie van de kerststerren, hun structuur en werkingswijze, zijn we ook in de gelegenheid gesteld om een van de meest stralende en verwarmende ervan, namelijk onze eigen zon, in close-up te zien. Die is op zich een bron van het licht. Hij heeft geen noemenswaardige schaduw. Hij straalt zijn energie uit naar alles en iedereen. Hij geeft zijn licht, zijn warmte en kracht onvoorwaardelijk. Hij verlangt niet bij voorbaat iets speciaals. Hij heeft geen begunstelingen. Hij schijnt in hoge mate op kwaden en goeden, en op rechtvaardigen en onrechtvaardigen (zie Matth. 5:45). En is het niet alsof de goddelijke openbaring van het licht van het kerstevangelie hier culmineert? De grootste energiebron binnen ons bereik in het heelal toont ons dat hij enkel bestaat om geheel onvoorwaardelijk en onzelfzuchtig kerstcadeautjes naar alles en iedereen te sturen. En als we zien hoe noodzakelijk de structuur van de zon voor ons eigen bestaan is, begrijpen we nu dat dit de meest volmaakte vorm van manifestatie van energie is. Als de zon zijn licht verminderde, zou ons leven direct veel lager en geringer van aard

worden. Onze planeet zou direct van natuur veranderen, zou een koude en verlaten planeet worden met enkel primitief of helemaal geen organisch leven. De mooie zonbeschenen continenten en zeeën, de groene weiden en bossen, de kleurrijke bloementapijten, de schitterende natuurpanorama's, het morgen- en avondrood, de blauwe hemel met zijn wolkenformaties, bergen met eeuwige sneeuw en alpengloeien, ja, alles wat we vandaag de dag mooi, prachtig en goddelijk noemen, zou niet bestaan als de zon niet onvoorwaardelijk en schaduwloos zijn stralen in alle richtingen naar en over alles en iedereen wierp. Is dat niet de culminatie van de goddelijke openbaring van het kerstevangelie, die door middel van het zonlicht en het schijnsel van de sterren door het heelal naklinkt, en weerklinkt in de woorden van de wereldverlosser: "Je zult je naaste liefhebben als jezelf, dat is de vervulling van de gehele wet." (zie Matth. 22:37-40). Kan een wezen op aarde in hogere mate één met zijn eeuwige Vader zijn?

De zon en de sterren als model nemen voor je eigen gedrag is het grootste kerstgeschenk voor je naaste

Zo sterk is de kersttoespraak van het heelal dus dat deze geleidelijk aan de gehele ziel of psyche van het levende wezen kan vullen, zodat het zelf door middel van zijn eigen woorden en gedrag de openbaring van het heelal gaat uitstralen. Het levende wezen op die manier stralend maken, een zon of ster van hem maken, dat is het doel van het heelal. Elk levend wezen dat zo een stralende zon of ster geworden is, is dus de mens 'naar Gods beeld' (zie Gen. 1:26). De kerstster en de mens naar Gods beeld zijn dus één en hetzelfde iets. En omdat een zon of kerstster zijn het grootste en voorlopige doel van het leven is met de aardse mens,

is het natuurlijk niet zo vreemd dat de kringloop ieder jaar met midwinter of in de tijd van de duisternis als het ware de in de menselijke psyche gistende kerstkrachten mobiliseert en het een traditie en vreugde heeft laten worden om goed te zijn, om geschenken te geven en om anderen sympathie en liefde te betonen. Het is immers niet zomaar een mode of gewoonte, maar niets minder dan de kersttoespraak van het heelal die door de duistere mentale nachtelijke hemel van de lijdende aardemensheid heen weerklinkt. Het principe van kerstmis tegenwerken zal daarom hopeloos, dwaas en naïef zijn. Maar juist je blik omhoog naar de zon en de sterren richten en deze tot model voor je eigen licht of je eigen wilssturing en gedrag maken betekent je naaste het grootste kerstgeschenk geven dat maar gegeven kan worden. Want geen geschenk, geen licht en geen liefde kan groter zijn dan je 'leven te geven' om een ander te redden (zie Joh. 15:13). Alleen zo'n wezen is de vrede en daarmee de vervulling van de eeuwige kerstboodschap van het heelal. En alleen door zo'n wezen krijgt kerstmis het ware engelengezang: "Ere zij God in de hoge, vrede op aarde en in de mensen een welbehagen."

Het artikel stamt van een manuscript dat Martinus geschreven heeft als voorbereiding voor een lezing in de zaal van het Martinus Institut te Kopenhagen op zondag 19 december 1948. De kopjes zijn van Torben Hedegaard. Goedgekeurd door het bestuur 01-04-2005. Het artikel is voor het eerst verschenen in de Deense Kosmos nr. 10 2006, met als titel: "*Universets juletale*."

Vertaling A.J. Stroobant, aug. 2015.

De toespraak van Martinus

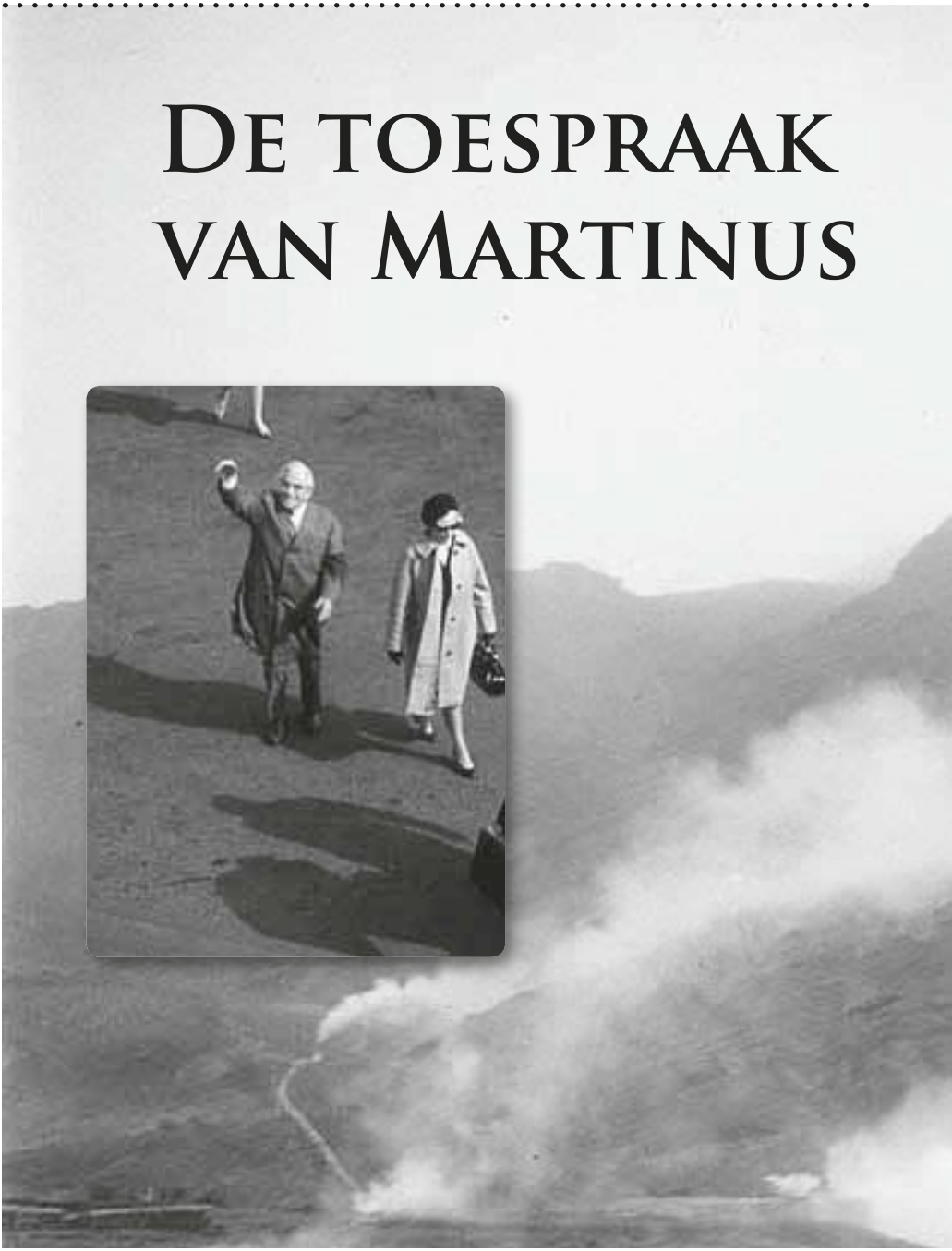

VOOR DE DOMINEES OP IJSLAND

Martinus heeft IJsland verscheidene keren bezocht en vond daar bij velen een heel uitzonderlijke tolerantie en interesse voor zijn kosmische analyses. Martinus was erg enthousiast over de IJslandse natuur en bevolking. Hier volgt een passage uit zijn reisverslag van 22 juni 1955.

De volgende dag zou ik mijn laatste lezing van de cursus geven. Maar daarnaast was ik die dag door de IJslandse bisschop uitgenodigd voor een samenzijn met de dominees van het land die in Reykjavik bijeen waren voor een synode. Even voor drieën kwam dominee Aurelius Nielsen me met zijn auto halen en bracht me naar de universiteit waar de bijeenkomst in de grote mensa van de studenten zou plaatsvinden. Ik werd voorgesteld aan de nieuwe bisschop van IJsland, die mij verzocht rechts naast hem plaats te nemen aan een van de heel lange tafels die in de grote zaal stonden en waar de koffie klaar stond. Rechts van mij zat dominee Aurelius Nielsen die een trouwe vriend van mijn Zaak is. Aan tafel werd ik door de bisschop aan de aanwezige IJslandse dominees, ongeveer een stuk of honderd personen, voorgesteld. Er was ook een IJslandse professor in de theologie uit Amerika aanwezig en een Deense dominee. Ik moet ook vermelden dat de bisschop van IJsland, voordat hij bisschop werd, al 25 jaar professor was. Het was een vreemde gewaarwording voor mij, die zelf nooit enige academische opleiding of enige andere vorm van religieus onderwijs genoten heeft dan wat je op een eenvoudig schooltje op het platteland krijgt in de vorm van het opdreunen van psalmen en passages uit de Lutherse Catachismus, om tegenover deze geleerde verzameling van universitair opgeleide, geautoriseerde ter zake kundigen in het christendom te zitten. De bisschop had me aangemoedigd om even later de aanwezigen een indruk te geven van mijn visie op het leven. Ik bekeek die vele verschillend gevormde domimeesgezichten heel nauwkeurig en vroeg me af hoe ze nu zouden reageren op mijn visie op het fundamentele onderwerp dat ik deze grote verzameling dominees zo dadelijk zou voorleggen. Dominee Aurelius raadde mijn gedachten en fluisterde mij liefdevol toe: “Nou, u hoeft niet bang te zijn voor wat ze tegen ons zullen zeggen, want u bent in zo ruime mate door de heilige geest doorstroomd dat u altijd

het juiste zal weten te zeggen, ook al zou u zich eventueel helemaal niet hebben voorbereid." Hij had me van te voren al een kleine hint gegeven dat men graag iets wilde horen over mijn visie op Christus. En toen kwam het moment waarop de bisschop aankondigde dat ik de verzameling zou toespreken. Het werd heel stil en ik gaf een samenvatting van mijn visie op Christus zo goed en zo kwaad als dat mogelijk is in de 20 minuten die mij voor mijn lezing gegeven waren. Ik moet echter tussendoor vermelden dat ik deze toespraak hier niet letterlijk kan weergeven omdat ik hem uitsluitend per intuïtie en helemaal zonder manuscript gegeven heb. Toch wil ik proberen mijn visie op Christus weer te geven in een bewoording die zo nauw verwant is

aan die andere, dat zij, waar zij eventueel niet met dezelfde woorden weergegeven is, toch met woorden weergegeven is die hetzelfde zeggen als die welke tijdens de lezing gebruikt werden, waardoor de totaalindruk ervan bewaard gebleven is. Ik begon met te verklaren dat ik op geen enkele manier de orthodoxe opvatting kon accepteren dat Christus op aarde gekomen was om de straf voor de zonden van de mensen op zich te nemen en dat iedereen, omdat Christus gekruisigd was, van de gevolgen van zijn slechte handelingen verlost kon worden. Een God die een zondaar niet kan vergeven zonder dat de straf voor zijn vergrijp moet worden overgebracht op een ander mens die totaal geen schuld heeft aan het vergrijp of zonde, heeft noch de zondaar, noch die onschuldige mens lief. Als Hij werkelijk van de zondaar hield, dan zou Hij hem alles vergeven zonder te verlangen dat een ander de straf voor dat vergrijp zou krijgen. En als Hij van de onschuldige hield, zou Hij onmogelijk kunnen

toestaan dat deze gestraft zou worden voor een zonde die hij nooit begaan had. Het belangrijkste voor deze God is dan niet de zondaar of de rechtschapene maar alleen het geven van de straf. Die moest tot elke prijs gegeven worden; kan die niet aan de schuldige gegeven worden dan maar aan de onschuldige. Dat is dus de belangrijkste voorwaarde voor 'de vergeving der zonden'. Maar een zonde is natuurlijk niet vergeven, als de straf ervoor niet opgeheven is. Een onschuldige een straf laten ondergaan voor de vergrijpen van de schuldige is het toppunt van onrechtvaardigheid, ook in het geval dat de onschuldige graag de straf vrijwillig op zich wil nemen. De opvatting van de orthodoxe kerk over de vergeving der zonden laat dus God zien als een volstrekt onrechtvaardig wezen, zonder enige liefde voor de levende wezens, maar met zo'n onverzettelijke wil en begeerte om de wezens te straffen en te laten lijden dat Hij een wezen echt alleen lijden kan besparen door dit op een ander

wezen over te dragen. Zo'n God heeft nooit ofte nimmer de gevolgen van of de straf voor een zonde opgeheven. Als een man zijn crediteur het bedrag dat hij hem schuldig is niet kan betalen, maar er komt een andere man die de schuld voor hem betaalt, dan heeft die andere man en niet de crediteur die schuld vereffend. Net zoals voor de crediteur in dit geval zijn tegoed bij de debiteur niet vereffend is, zo heeft God in het geval van de eerder genoemde vergeving der zonden de straf van de zondaar ook niet vereffend. Hij laat deze gewoon door een ander vergelden. Dat zo'n opvatting over de vergeving der zonden de ontwikkeling van het logisch denken en het groeiende rechtvaardigheidsgevoel van de mensen niet kan overleven, zou toch voor zich moeten spreken. Dat een levensopvatting die in zijn uiterste logische consequenties God een wezen laat zijn dat noch rechtvaardig, noch liefdevol is, en van wie het het hoogste onvoorwaardelijke doel en de hoogste onwankelbare interesse is om de levende wezens te straffen en te laten lijden, onmogelijk de basis kan vormen voor een goddelijke wereldbeschaving of de vervulling van de vrede van het kerstevangelie op aarde en het hieruit voortvloeiende grote welbehagen voor de mensen (zie Luc. 2:14), zou eveneens absoluut duidelijk moeten zijn.

Nee, het was niet de missie van Christus om zich te laten slachten of kruisigen om een toornige en wraakzuchtige God milder te stemmen, net zo min als het was om de mensen op te voeden in het niet dragen van de consequenties van hun verkeerde of slechte handelingen. Het leven zelf ontwikkelt alle levende wezens of voedt hen op om de consequenties van hun handelingen te dragen. Doet iemand zout in plaats van suiker in zijn koffie, dan moet hij accepteren dat zijn koffie zout wordt. En zo zullen alle onaangenaamheden in het lot van een wezen uitsluitend terug te voeren zijn tot dezelfde oorzaak: het was onwetend en handelde verkeerd. Deze verkeerde handelingen veroorzaken

gevolgen, die net zoals de vergissing met het zout onaangenaam van karakter zijn. Maar dit onaangename karakter, dat dikwijls tot een culminatie van ongeluk en lijden kan leiden, is het gehele fundament voor datgene wat we ontwikkeling noemen. De onaangename gevolgen van de fouten brengen wijsheid voort. De fouten en de wijsheid zullen dus onvermijdelijk door middel van de reïncarnatie de huidige onvolmaakte mens omvormen tot 'de mens naar Gods beeld' (zie Gen. 1:26). Dat doel is een God meer waardig dan het eerder genoemde perverse doel om schuldige mensen van hun straf te vrijwaren door die op een onschuldig mens over te brengen. Maar hoe leren de mensen Gods beeld kennen? Ja, moest het daartoe niet in vlees en bloed geopenbaard

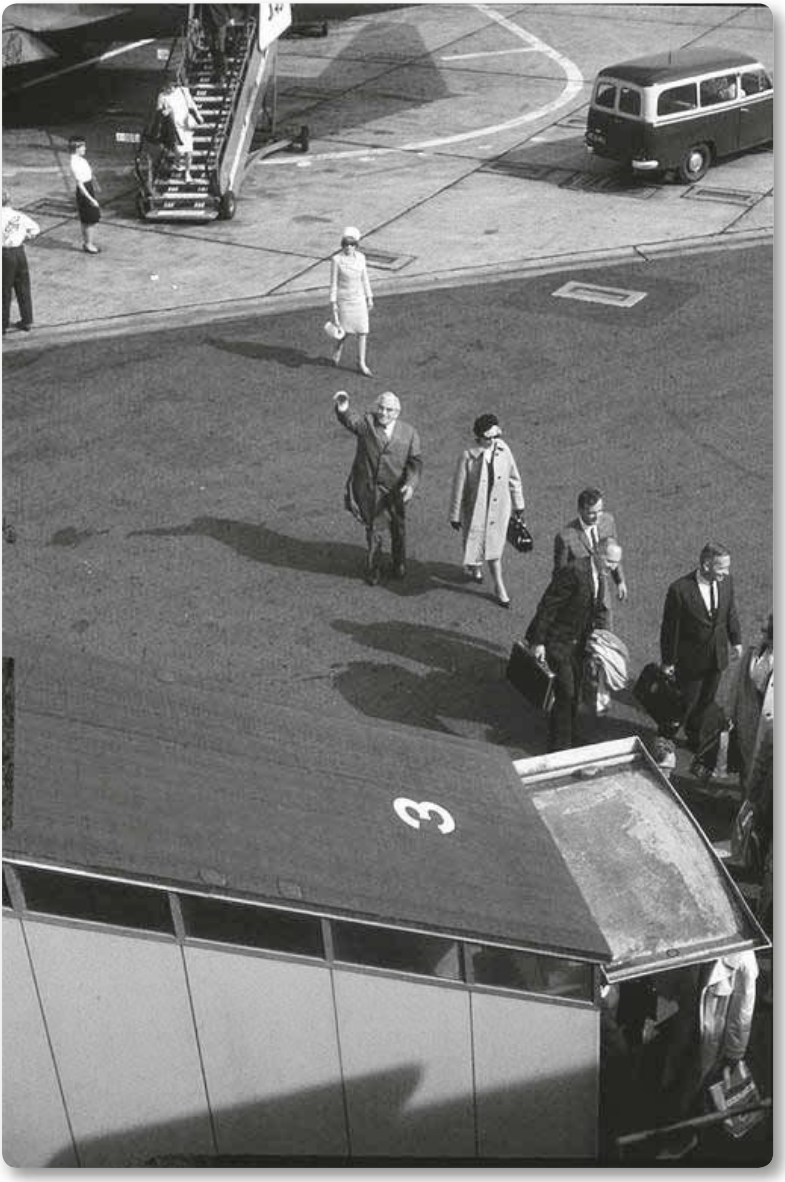

worden? Was het niet heel hard nodig dat er een mens geboren werd die Gods beeld in gedachte, ziel en gedrag volledig kon vertegenwoordigen? En was Jezus Christus niet de openbaring van dat beeld? Een gedrag dat zich nooit in

welke situatie ook maar kon uiten in woede op iemand of over iets, een gedrag dat zijn naaste niet alleen zevenmaal dagelijks maar tot zeventig maal zevenmaal dagelijks vergeeft (zie Matth. 18:22), een gedrag dat de rechterwang toekeert als er op de linker geslagen wordt (Matth. 5:39), een gedrag waardoor het zaliger is te geven dan te nemen (naar Joh, 10:17-18), een gedrag waardoor iemand liever zelf wil lijden dan dat anderen zullen lijden, een gedrag waardoor iemand in geen enkele situatie andere wezens kan veroordelen tot straf en lijden, een gedrag waardoor iemand aan het kruis tijdens de culminatie van het zwaarste lijden met het laatste restje van zijn stervende krachten zijn beulen of degenen die hem kruisigen, kan liefhebben met de innigste wens dat zij niet zelf dit lijden zullen moeten doormaken, een gedrag waardoor iemand weet dat al degenen die andere wezens lijden en pijn bezorgen, in feite helemaal niet weten wat ze doen en daarom in feite geen zondaars zijn maar onwetende en daarmee onvolmaakte mensen in Gods schepping van de mens naar zijn beeld en daarom slechts als jongere broeders beschouwd kunnen worden, een gedrag dat ziet dat alles op dit moment een stadium is in de opbouw van het Koninkrijk der hemelen op aarde (zie Matth. 7:21), dat gedrag is de openbaring van Gods beeld. Dat is kosmisch bewustzijn. Dat is Christus. Het is niet zo vreemd dat Christus kon zeggen: "Ik en de Vader, wij zijn één" (Joh. 10:30). Dat zo'n beeld van God, gemanifesteerd in vlees en bloed, gemanifesteerd in fysieke gedrag, het oude heidense godsbeeld met zijn toorn, straf en eeuwige verdoemenis voor de zondaars zal doen verbleken, zal laten instorten, tot ontbinding zal laten overgaan en vergaan, zou toch ook vanzelfsprekend moeten zijn. Wanneer een mens van vlees en bloed zo'n verheven en volmaakt bewustzijn in culminerende liefde kan tonen, moet het bewustzijn of de stralenglorie van de Godheid minstens net zo fonkelend en stralend zijn. Het was dus de missie van Christus om Gods beeld te openbaren op aarde.

Christus is de volmaakte mens. Hij is het model voor het goddelijke gedrag waarnaar elk menselijk gedrag opgebouwd moet worden. Daarom is hij 'de weg de waarheid en het leven' (Joh. 14:6) voor de nog onvolmaakte mensen op de gehele wereld. Zonder dit gedrag geen enkele vrede in de ziel, geen vrede tussen landen en rassen en geen verdwijning van ziekte, nood en ellende. Het leven zelf bewerkt de mens en maakt hem rijp voor dit gedrag, maar op het moment dat hij er zelf aan kan gaan meewerken om dat gedrag tot een talent en gewoonte te maken, begint hij het Koninkrijk der hemelen al in zijn eigen innerlijk te ervaren. En in de mate waarin het Koninkrijk der hemelen in zijn innerlijk groeit, in die mate zal hij zelf een Christus of de mens naar Gods beeld worden.

Mijn toespraak kreeg veel applaus, en de bisschop bedankte me voor de lezing en zei: "Dat kwam uit het hart, dat konden we merken." Hierna reed Aurelius Nielsen me terug naar mijn verblijfplaats. En hiermee was ik een bijzondere beleving rijker.

Het reisverslag van IJsland van Martinus is voor het eerst in "Breve" (Brieven) nr. 14-21, 1955 gepubliceerd. Dit uittreksel is in de Deense Kosmos nr. 7, 1986 verschenen met als titel: *Martinus' tale til præsterne på Island*. Opnieuw verschenen in de Deense Kosmos nr. 1-2015.

Citaat

Het heelal is de eeuwige, werkelijke en ware kerstboom. Elk van de sterren in het heelal is een kerstkaarsje.

Internationale Weken Klint 2016

De Internationale Weken in Martinus Centrum Klint van zaterdag 30 juli tot zaterdag 13 augustus 2016

Week 1: 30 juli - 6 augustus – Bestaat er een hogere rechtvaardigheid?
Week 2: 6 augustus - 13 augustus – De kunst van het vergeving schenken

Programma

Week 1: Bestaat er een hogere rechtvaardigheid?

Reïncarnatie maakt de gedachte aan een hogere rechtvaardigheid mogelijk. Met behulp van het eeuwige wereldbeeld zien we dat we allemaal in het grote verloop evenveel duisternis als licht zullen zaaien en oogsten. We krijgen in het lotsspel van het leven allemaal de rollen die we wensen. Op basis van de belevingen in duizenden levens tijdens onze tocht van dier naar mens worden we genieën in dienstbaarheid, intellectualiteit en kunst.

Zondag:	Heeft alles een zin? - *Solveig Langkilde*
Maandag:	De rol van de dood - *Ole Therkelsen*
Dinsdag:	In het kosmische toneelstuk bestaan geen verliezers - *Rune Östensson*
Woensdag:	De bewustmakende taak van ziekten - *Anne Külper*
Donderdag:	Van een privéwereld naar een gemeenschappelijke, transparante wereld - *Pernilla Rosell*
Vrijdag:	De kunst van het dienstbaar zijn - *Eigil Kristensen*

Week 2: De kunst van het vergeving schenken

In de loop van de geschiedenis zijn veel beschavingen ontstaan en te gronde gegaan. De meesten waren opgebouwd met behulp van oorlog en macht. In onze tijd begint de beschaving van het vergeving schenken, waarvan het zaad 2000 jaar geleden gezaaid werd, zichtbaar te worden als wetenschap. De kunst van het vergeving schenken staat centraal bij het scheppen van de leefwijze die vrede sticht en het potentieel van de mensen vrijmaakt.

Zondag:	Het leven – een scholing in liefde - *Sören Grind*
Maandag:	De diepe wortels van het martelaarschap - *Poul Dyrholm*
Dinsdag:	Een wetenschappelijke verhouding tot het leven - *Søren Olsen*
Woensdag:	Natuurlijke en onnatuurlijke behoeften - *Tryggvi Gudmundsson*
Donderdag:	De beschaving van het vergeving schenken - *Lene Jeppesen*
Vrijdag:	Elkaar vrijlaten - *Ole Therkelsen*

De lezingen beginnen om 9.30 uur en worden in het Deens of Zweeds gegeven, met simultaanvertalingen naar o.a. Engels, Duits en Nederlands. Wie via de receptie over de brug naar de voordachtszaal wandelt kan als hij door de opening in de haag heen is aan zijn rechterhand het spiegelbeeld van de aardse mensheid – gedeeltelijk dier, gedeeltelijk mens – aanschouwen. Deze sfinx is dit najaar aan het Martinus Centrum geschonken.